

Musa'yı Denizden Kurtaran, Firavun'un Hanımı mıydı? Yoksa Kızı mıydı?

Tevrat, Çıkış 2/5-6'da Firavun'un kızı diyor. Kur'an, Kasas Suresi, ayet 9'da Firavun'un hanımı diyor. Cahil Müslümanlar gibi cahil bir kısım misyonerler de bu gibi kıssaları tarih sanıp "İşte bakın, Kur'an yanlış bilgi içeriyor" diyerek İslam dinine karşı çirkin bir propaganda yapıyorlar. Müslümanlar da "Asıl yanlış olan, Tevrat ve İncil'dir, Kur'an onları tashih ediyor." deyip akıllarınca haksız olarak din milliyetçiliğini yapıyorlar. Bu cahil dindarlar, kutsal kıssaların birer yasa ve arketip olduğunu, bunların sembolik manalara dayandığını bilmediklerinden, kutsal kitapların hiçbirinde yanlış bilgi olmaz ve manaları bilinse her iki kutsal kitabın da doğru ve hak olduğu ortaya çıkar diye söyleyemiyorlar.

Hemen hatırlatalım ki, İslam'ın arketip geleneğinde Firavun'un çocukları yoktur. Onun için Firavun'un hanımı, Musa'yı evlat edinelim diyor. Tevrat'a göre ise Firavun'un birkaç kızı var.

Ben Tevrat, İncil ve Kur'an üzere yayınladığım yedi kitabımda bu kutsal kıssaların hiçbirinin tarih olmadığını binlerce delil ile gösterdim. Şimdi burada sadece Musa, Firavun, Hanım, Deniz ve Kız arketiplerini ve sembolik manalarını bir derece açıklamaya çalışacağız. Şöyle ki:

İşte, deniz, dalgalı sosyal hayat demektir. Musa, o fırtınalı sosyal hayatta birçok badire atlatan ve neticede daima kurtulan dini bilgiler ve yasalar demektir. Firavun, o sosyal hayatta boğulan bütün siyasi müstebitlerdir. Kız, onların iktidarları demektir. Bizzat Kitabı Mukaddes, birkaç yerde (örn. Yeremya, 50/42) Babil'in Kızı diye bu kavrama dikkatleri çekiyor. O müstebitlerin kızlarının çok olması ise, onların devlet dairelerinin çokluğuna işarettir. Hanım ise, o müstebit devletlerin vatani ve altyapısı manasına gelir.

Benim kutsal kitaplarda geçen kıssalar ile ilgili çalışmalarımın en dikkat çekici bir numune, Yunus arketipidir. O çalışmadan bir pasaj buraya alacağız. Çünkü Musa ve Firavun kıssasının bu yazıda işimize delil olacak en açık kısmı, bu kıssanın Yunus Suresinde geçen halidir. Yunus'un arketip olduğu anlaşılrsa, Musa ve Firavun da haydi haydi anlaşılır. Şöyle ki:

Yunus İbn Metta (Zamanın Oğlu İnsan)

Kitab-ı Mukaddes'in Arapça tercümesinde, *Yunus* kelimesinin *Yunan* olarak tercüme edildiğini görmüştüm. Ve Arapçada (daha doğrusu *Sami* dillerde) *metta* kelimesinin zaman demek olduğunu daha küçüklüğümde öğrenmiştim. Sonra Yunancada bilgelikten ve medeniyetten dolayı Yunanların kendilerine Yunan (insan) ve dışarıdaki kabilelere barbar (vahşi) dediklerini okudum. Bir balık türüne de Yunus denmesi, onun evcil ve ünsiyetli bir tür olmasındandır, diye anladım.

Daha evvel Said Nursi'den; *Yunus kıssasından* maksat, insan türü olduğunu, *Yunus kıssasında* anlatılan bütün detayların aslında insan türünü ilgilendirdiğini okumuştum. Sonra *İncil* ve *Tevrat* üzere yazdığım iki kitaptan birkaç sene sonra, kıssalarla ilgili çalışmamı topladığımda *Yunus'un* gerçekten insanoğlu demek olduğunu anladım. Şöyle ki:

1) Metta Oğlu Yunus... Bilindiği gibi, insan zamanın oğludur. Yani zaman içinde en çok gelişen, evrimleşen, soyut değerleri öğrenen bir varlıktır. Fakat evrim sürecindeki alt hayvanî birikimler (nefis) adeta bir yılan, bir canavar balık olarak onu yutuyor, onu soyut ve sonsuz gelişmesinden alıkoyuyor. O ise, beden ve maddi yapılanmanın hiç hükmünde olduğunu bilince; sonsuz Allah'tan başka kurtarıcı bir merciin kalmadığını öğrenince, daha önceki kusurlarını, eksiklik ve zulmünü (dengesizliğini) dile getirir, kusurların sonsuz Allah'tan değil de sistemin sınırlılığından ve nefsin dar bencilliğinden kaynaklandığını anlar ve şöyle dua eder:

“Ya Rabb, Seni bütün kusurlardan tenzih ederim. Senden başka kurtarıcının olmadığını anladım, sonsuzluğu kavradım. Kusurların benim nefsimden kaynaklandığını görüyorum.”

2) Bunun üzerine, balık onu geri kusar. Haliyle O, bu arada epey sıkıntı çeker. Denizin (sosyal hayat) dalgaları onu açık ve aydınlık bir çöle atar. O ise, soyut ve manevi değerlerin kıymetini anlamıştır.

3) Onun üstüne de asma kabak ağacı (yani çok bilinç içeren ve çok besleyici olan ekolojik sistem) dikilir.

Evet, Yunus, 100 milyar nüfusuyla insan türü demektir. Bakın bu ayet ne kadar mucizevi olarak bu yasayı Yunus kavmi kavramı içinde sunuyor:

10/98. Ayet: *“İşte her şey açıkça görüldükten sonra iman edip de imanları kendilerine fayda veren hiçbir köy ve şehir (hiçbir millet) olmadı. (Lâfzen: Keşke olsaydı!) Yunus'un kavmi (insanlık milleti) hariç. Onlar o rezillik azabını gördükten sonra inandıklarında, biz dünyadaki o rezillik azabını onlardan kaldırıyoruz. Ve bir süre onları yaşıyoruz. Bu maddi ve manevi fayda, insanlık milletinden başka hiçbir millete verilmiş değildir.”*

[Bu ayetin manası anlaşılmadığından, müfessirler onlarca gramer tahlil ihtimallerini öne sürmüşlerdir: Fakat bu ayetteki mananın kanuniyetinden beş numuneyi burada açıklarsak, o zaman o zoraki tahlillerin hiçbirine ihtiyaç kalmaz. Şöyle ki:

1) İnsanların çoğu, geçen ayetlerde anlatılan mutlak materyalizm ve dünyevilikten dolayı imtihanı kaybettiklerinden, onlara açık bir durum geldikten sonra iman etmeleri artık fayda vermez. Fakat Yunus kavmi (yani hümanist insancıl toplum) böyle değildir. Onlar, gizli belirtilerden bile ders çıkarıp iman ederler. Biz de onları kurtarıyoruz. Onları helak etmeyiz. Ecellerine kadar onları yaşıyoruz. Fakat bu, asıl beklenen imtihan değildir. Asıl imtihan, gerçek sınav, kapalılıkta ve çetin durumlarda iman etmektir. Hz. Muhammed'in ilk sahabeleri gibi...

2) Daha önce de söylendiği gibi; burada Nuh, Musa ve Harun'dan maksat Hz. Muhammed olduğu gibi; Yunus'tan maksat da odur. İşte onun kavmi olan Mekkeliler, Mekke fethini gördükten sonra inandılar. Aslında bu, geçerli bir imtihan değildi. Çünkü artık başka seçim imkânları kalmamıştı. Fakat henüz perde-i gayb tam açılmadığından ve Hz. Muhammed burada medeni ve insanî davrandığından onlar o imandan istifade ettiler. Dünyada bir müddet yaşatıldılar. Ahirette ise kimin gerçekten inandığını ancak Allah bilir.

3) Kavm-i Yunus (insanlık) medeniyet ve insaniyet gibi affedici değerlere sahip olmalarına rağmen; aslında binlerce bilgi ve belgeyle beraber, dini değerleri inkâr etmeleri, affedilecek bir şey değildir. Yani: İnsan olmak, bilgi ve değerler elde etmek, insan için apaçık bir gerçektir. Bu gerçekliğe rağmen manevi değerleri inkâr etmek, affedilecek bir şey değildir. Fakat insanlığın devamı ve onun bazı iyi değerleri için; iman etmesi ona dünyada fayda verir. Ahiretteki durum ise, sonsuz bilgi ve yargılama sahibi olan Allah’a kalır.

4) Rivayette var ki; Yunus kavmi çok samimi bir şekilde tevbe etti; onun için onların iman etmesi kabul gördü. Evet, insanoğlu, hayvan olarak yeryüzünde çok aşağılık bir hayat yaşıyor. Fakat eksiklerini idrak edip, sorumluluklarını kuşanınca ahsen- i mahlûkat oluyor. İman etmeleri onları rezillikten kurtarıyor.

Bu fayda, insanlık milletinden başka hiçbir millete verilmiş değildir. Aslında Yunus'un milleti, ciddi bir hal içinde dua edip, dönüş yapmakla kurtulduğu gibi; Yunus'un kendisi de çok zor bir durumdadır. Evet, insanlık ancak, mucizevî, sonsuz bir inanç ve bilginin ifadesi olan bir dua ile nefsin ilkel karnından kurtulmuştur. O dua da şudur:

“Ey Rabbim, senden başka kurtarıcı yoktur, sadece sana sığınıyorum; çünkü sadece sen sonsuzsun: (La ilahe illa ente.) Seni tenzih ediyorum; gerçekten varlıkta ve hayatta hiçbir çirkinlik ve kusur yoktur: (Sübhaneker.) Bütün kusurlar, benim ilkel nefis ve dürtülerimin imtihanını veremeyişinden kaynaklanıyor: (İnni küntü minez-zalimin.” (Enbiya suresi, 87 ve Lem’alar, Birinci Lem’a)

5) Bu ayet 98 numarasıyla ve şeddelerle beraber 98 harfiyle, diyalektik sürece bir işaret. Remzen der ki; diyalektik süreç bitmeden imtihan kapısı kapanmaz. Aslında insan âleminde imtihan imkânını kaldıracak birçok olağanüstülükler var; bunlar içinde küfrün manevi azabı, başlı başına bir sebeptir. Fakat madem diyalektik sebepler devam ediyor; dolayısıyla bu durumdaki iman insanoğluna faydalar verir.

Şimdi Yunus (İnsan) Suresindeki Musa ve Firavun kıssasının analizine geçiyoruz:

Buraya kadarki izahattan anlaşılan, her dönemin, her devletin bir Firavun’u ve bir Musa’sı var. Biz bu Yunus Suresinde meseleyi İslam ve Türkiye modeli üzerinden analiz edeceğiz. Çünkü yirmi bir ayet olan bu kıssa, bütün çağrışımlar ile İslam ve Türkiye Musa’sına ve Firavun’una bakıyor. Şöyle ki:

10/75. Ayet: *“Bu elçilerden sonra biz Musa ve Harun’u ayetlerimizle Firavun’a ve meclisine gönderdik. Fakat Firavun ve meclisi kibirlendiler. Bunlar ve temsil ettikleri milletleri, çok büyük cinayetler işleyen bir toplum oldular.”*

76. Ayet: *“Ve ne zaman gerçekliği bildiren metafizik soyut bir mana: bir hakk, onlara göründüyse, bu apaçık bir büyüdür, dediler.”*

[Bu 76. ayet (19x4) numarasıyla ve 38 (19x2) harfiyle, Kur’an’ın 19 Mucizesine işari olarak bakıyor.]

77. Ayet: *“Musa, ey Firavun ve meclisi, (sizler, hayatta hak ve gerçeklik var, diyorsunuz. Fakat) hakk ve gerçeklik size gelince ona böyle mi söylersiniz? Bu gösterdiğimiz gerçeklik, hiç sihir olabilir mi? Halbuki sizler sihirbazların başarılı olamadığını biliyorsunuz!”* (Çünkü sihir, göz boyama ve aldatmadır. Reel, doğal bir şey değildir.)

78. Ayet: “Sizin bu getirdiğiniz şey doğru ise, bizi ecdadımızdan edindiğimiz düzenden ayırdığından ve neticede yeryüzünün iktidarı ikinize geçeceğinden biz bunu kabul edemeyiz. Ayrıca bizim doğamız, sizin bu getirdiğinize inanacak yapıda değildir.”

[77. ayetin özet manası şudur: Dine dayanmayan düzenler, nefse, maddeye, geçici bir hayata dayanır. Ebediyeti isteyen insan ise, böyle şeylerle tatmin olmazlar. Fakat nefis, maddi yapılar ve dünya hayatı, ebedî imişler gibi insanın gözünü boyarlar; onu kandırırlar. Ki reklâmlarıyla, parlak ışıklarıyla, açık saçıklığıyla bizim çağımız, galiba bu aldatma alanında benzersizdir. Onun için, bu kadar ilmi, soyut gelişmelere rağmen insanlık kendini bu büyüünün zulmünden kurtaramıyor.]

[78. ayetin özet manası ise şudur: Kişi bazında nefis ve parlaklık, insanı uyuttuğu gibi; kolektif bir ben ve nefis olan devletin de gözünü boyayan iki engel vardır. 1) Kurulu statüko. 2) İktidar sarhoşluğu. Bir de “Bizim doğamız size inanacak yapıda değildir” sözü ile ifade edilen; “Din hak da olsa toplumun yapısına uymuyor” iddiası var ki üçüncü bir cümle ile ifade edilmiştir.]

79. Ayet: “Bunun üzerine Firavun ‘Bana bütün bilgili sihirbazları getirin’ dedi.”

[Göz boyayan bilgilerden kendi düzenini destekleyecek bir ideoloji kurmak istedi. Burada kıssadan hisse: Musa İslam dinidir. Harun, tasavvufur. Sihir de insanları büyüleyen, materyalize olmuş modern bilimler ve modern medeniyettir.]

80. Ayet: “Bilge sihirbazlar gelince, Musa onlara ‘Bütün bilgi ve imkânlarınızı ortaya koyun’ dedi.”

81. Ayet: “Onlar bütün bilgi ve ideolojilerini ortaya koyunca; Musa ‘Sizin getirdiğiniz bu şey sihirdir, (aldatmadır. Çünkü, sonsuz bilince ve fitrata dayanmıyor.) Hiç şüphesiz sonsuz bilgi ve bilinç sahibi olan Allah, onu iptal edecektir. Çünkü, sonsuz olan Allah ve onun sistemi, bozguncuların yaptığını asla yararlı kılmaz.’ (Sadece onu selekte eder.)

82. Ayet: “Ve Allah kendi yasalarıyla gerçekliği yaşattırır... Kanun ve düzenden nefret eden caniler istemezse de.”

83. Ayet: “Bunun üzerine, sadece Musa’nın kavminden genç bir grup Musa’ya inandı. O da firavun ve devleti onları öldürür, diye korktuklarından. Çünkü Firavun yeryüzünde çok üstün idi. (Birçok imkâna sahip idi.) Ve müsriflerden idi.”

(Hak ve hukuka riayet etmezdi. Küçük bir siyasi çıkar için, yüz bin insan öldürüyordu. Burada iyi samimi Müslümanların Kürtlerden çıkacağına işaret var olduğu gibi, o Firavunun kadınlara değil de meniyi boşa israf ettiğine de işaret var. Onun için ne erkek ne kız; M. Kemal’in hiç çocuğu olmadı. Ayrıca Allah’a ve ahirete inanmayanlar, varlık ve hayat absürt ve anlamsızdır, dedikleri için onlar gerçekten israfçıdır)

84. Ayet: “Musa gerek Firavunun ne yapacağını ve gerek bu durumu bildiği için ‘Ey kavmim eğer Allah’a inanıyorsanız, O’na dayanın (tevekkül edin). Eğer bu imanınızı yaşıyorsanız?!’

[Çağımızın bir Musa’sı olan Said Nursi, Risalelerinde bu prensibi esas yaptı: İman, tevekkülü; tevekkül, teslimiyeti gerektirir. Ve iman, İslamiyet’siz olmaz. İslamiyet de imansız olmaz.]

85. Ayet: “Musa’nın kavmi, ‘Biz, Allah’a dayanıyoruz. Ey Rabbimiz, zalim bir kavmin bizi öldürmesine fırsat verme. (Lâfzen:) ‘Bizi, onların fitneye atılmasına araç kılma.’

86. Ayet: “Ve rahmetinle (başarınla) bizi bu kâfir milletten kurtar.”

87. Ayet: “*Bunun ardından biz, Musa ve kardeşine: ‘Mısır’da evler yapın. Evlerinizi kible (yönelme noktası) yapın. Ve namazı kılın... Ey Muhammed, sen müminleri müjdele!’*”

[Saf (62/13) suresinde geçtiği gibi; bu son cümle İslam fütuhatı ile ilgilidir. Şöyle ki;

1) Bu cümle İslam tarihinden bahseden bu Saff Suresinin 13. ayeti olup, 13 harftir. 13. asrın sonuna kadar olan İslami fütuhata bakar.

2) Bu ayetin (10/87) bu cümle dışındaki diğer cümlelerinin harfleri 71 adettir. İslam kültürünün etkinliğine bakan “Elif Lam Mim”in ebced değeri de 71’dir. Ve yukarıda açıklandığı gibi diğer “Elif Lam Mim”lerle beraber İslamî fütuhata bakıyor.

3) Bu ayetteki son iki cümle bir hesaba göre, yani “te” te olarak sayılırsa ve şeddeli Şın, şeddeli sayılmazsa, $(731+720) = 1451$ eder ki hem İstanbul’un fethine hem gelecek İslamî fütuhata bakıyor. Eğer Şın şeddeli sayılsa ve yuvarlak “te”, “he” olarak sayılsa, 1356 eder ki, yeni bir İslamî hizmet oluşumuna bakıyor. Eğer iki harf-i atıf sayılmazsa 1344 eder ki, o hizmetin başlangıcına bakıyor. Buna delalet eden bir iki karine de şudur:

a) “*Evlerinizi namazgâh yapın ve namazı ayakta tutun.*” cümleleri 1453 eder.

b) Bu ayetin 84 veya 87 harfi de İslam’ın gelecek 80 küsur sene aktif hizmetlerine bir remizdir.

c) Bu son cümle, 13 harf olduğu gibi “ve namazı muhafaza edin” cümlesi de 13 harftir. Evet, İslam ümmeti, 13 asır boyunca bu namaz ve tevhid emrini yaşama geçirmiştir.

Kur’an’ın Evrenselliği kitabında gösterildiği gibi, 13 rakamı Yahudilere bakıyor. Bu sayı şeytan rumuzu olduğundan, bir manada uğursuz sayılır. Nitekim söz, Musa¹ ve kardeşi Harun’adır. Evet, Müslümanlar 13. Hicri asırda Yahudileştiklerinden yani dünyevileştiklerinden büyük bir darbe yemişlerdir. İnşallah 15. Hicri asırda bir daha dirilirler. Ve seksen küsur sene hüküm sürerler. Bu ayetin numarası ve harfleri de buna bir remiz olabilir. Numarası 87, harfleri 84’tür.

88. Ayet: “*Ve Musa şöyle dedi: ‘Ey Rabbimiz, sen firavun ve devletine birçok dünyevî mal ve süs vermişsin. Onlar bunun sonucunda² birçok insanı yoldan saptırıyorlar. Ey Rabbimiz, mallarını batır; kalplerini kapat. (Ki sistemlerini süslü gösteremesinler.) Ve bunlar, çok ineticici bir azap görmeden inanmasınlar.*”³ (Çünkü onlar bunu hak etmişlerdir.)

[Bu beddua, Mekkeliler için kabul oldu. Çünkü onlardan bir grup, çok acıklı bir azap olan Bedir Savaşından sonra inandı. Diğerleri ise, yine onlar için acıklı bir durum olan Mekke fethinden sonra inandı.

Evet, ehl-i dünyanın nefisleri azap görmeden, soyut ve manevi bir değer olan dine inanmazlar. Çünkü dünya, zahiri olarak çok tatlıdır. Nitekim 20. asrın firavunu olan Avrupa, ancak İkinci Dünya Savaşının ağır azabını tattıktan sonra dine bir miktar yol verdi. Bizde ise, bu mana, büyük bir kıtlık ve serbest seçimlerden sonra gerçekleşti.]

89. Ayet: “*Allah, Musa ve Harun’a: ‘Duanız kabul oldu. Sakın istikametten (dengeden) ayrılmayın. (İfrat ve tefritten uzak durun). Ve sakın, bilimi esas almayan cahil dindarların peşinde gitmeyin’*”

¹ Evet, Musa risaleti, Harun velayeti temsil ediyor. İslam ümmeti, risalet ve velayet sayesinde bu kadar sene namazı ayakta tutmuştur. Ve uğursuz 13. asrın sonunda büyük bir darbe yemiştir.

² Burada Lam sonuç bildiren bir edattır; amaç manasında değildir.

³ Bu onlara yapılan bir bedduadır. Onun için fiil meczum gelmiştir. (Ebu Ubeyde, Mecazül-Kur’an)

[Evet, İslam dinini mağlup ettiren bu iki zaafıdır. 1) İfrat-tefrit yani aşırılık ve gerilik hastalığı. 2) Bilimi dışlamak. Yani dinî gerçekleri hurafe olarak anlamak ve anlatmak. Demek eğer bu iki noktayı atlatırsak biz Müslümanların da duası kabul olur.]

90. Ayet: “*Ve biz, Beni İsrail’i (imani, ilmi ve gelişmişliği esas alan milleti) denizden geçirdik. Firavun ve askerleri, kıskançlıktan ve düşmanlıktan dolayı onların ardına düştü. Nihayet batış ona yetişince “Ben inanıyorum; Beni İsrail’in (Müslümanların) ona inandığı tanrıdan başka ilah yoktur, diye kabul ediyorum. Ve ben Müslümanlardanım.”*”⁴

91. Ayet: “*Şimdi mi inandın! Halbuki, daha önce isyan ettin. Ve bozgunculardan oldun!*”

92. Ayet: “*Bugün seni beden olarak kurtaracağız ki, senden sonra gelenler için bir belge olsun. Çünkü insanların çoğu belgelerimizden habersizdirler.*”

[Firavunluk bütün yatırımlarını maddeye yaptığı için, ödül olarak sadece bedeni kurtulmuştur. Mana ve ruhu ise kaybolmuştur. Evet, bugün tam beş milyon yerde Atatürk resmi ve heykeli vardır. Bununla beraber Türkiye Cumhuriyeti onlarla meşruiyet kazanıp, bir İslam devleti olarak yaşıyor. Mustafa Kemal bedenen kurtulmuş oluyor.

Evet, bütün dünya firavunları, resim ve heykelleriyle, mumya ve mozoleleriyle maddeten (bedenen) sürekli yaşıyorlar.]

93. Ayet: “*Evet, bizim Beni İsrail’i çok güzel ve değerli bir hayat içinde yerleştirmemiz ve onlara birçok güzellikler nasip etmemiz, kendisiyle yemin edilecek kadar yüce bir değerdir. İlim kendilerine gelmeden hiç ihtilafa girmediler. (Ve bu ihtilaftan sonra hiç birleşemediler.) Fakat seni imtihan dünyasının kurulması için gönderen Rabbin, kıyamet günü onların bu bitmez ihtilaflarını yargılayacaktır.*”

[Bu ayette adeta evrensel yasalar tarzında anlatılan beş tarihi olaya işaret vardır. Biz ilk Beni İsrail olan Yahudilerin hayatında bunları tarihî olarak bilmiyoruz.

Fakat onlardan sonra Beni İsrail (dindar-medeni millet) olan Abbasilerde, Osmanlılarda ve bugünkü Batının hukuku esas alan kısmında, bu beş yasayı görebiliyoruz; şöyle ki:

1) İnsanlık tarihinde refah, bolluk ve mutluluğu, en yüksek ve ideal seviyede, İslam-Arap medeniyetinde de İslam-Türk medeniyetinde de bugünkü Avrupa’da da görebiliyoruz.

Tevrat bütününde Beni İsrail kavramını incellerseniz, değişik manalarda kullanıldığını; bazen Abbasilere, bazen Osmanlılara, bazen de hukuku esas alan Batıya işaret ettiğini görürsünüz.⁵

2) Bu üç dönemdeki gerek maddî medeniyet ve gerek dinî gerçekler, o kadar yüce ve değerlidirler ki, kendileriyle yemin edilebilir. Bu değerler, materyalistlerin iddia ettiğinin aksine, insanın sıradan bir hayvan olmadığının en güçlü bir delilidir. Nitekim ilk dönemde de insanıyeti hayvaniyetten çıkaran yegâne sebeplerden biri de ilk Beni İsrail olan Yahudilerin, din, şariat ve mistik bilgileridir.

3) “Onlara nice hoş ve güzel şeyleri rızık olarak verdik.” Yani ilkel dönemlerde medeniyet eksikliğinden ve son dönemlerde yapaylık ve koyu dinsizlikten dolayı insanlar, o güzel rızık ve nimetlere ulaşamamıştır. Ve ulaşamıyor.

⁴ Cümleinin başında bağlaç edatı olan “fe” sayılmazsa 2001 eder. (Miladi) “Boğulma ona yetişince” cümlesi de başındaki zaman edatı olmadan 1560 eder. (Hicri)

⁵ Tevrat da Mucizedir adlı kitabımıza bakabilirsiniz.

4) “İlim kendilerine gelince ihtilafa girdiler.” İşte Abbasiler, Yunan felsefesini ve bilimini aldıktan sonra, çözümsüz fikir ayrılıklarına girdiler... İşte güçlü bir birlik kurabilen Osmanlı, Batı bilimini aldıktan sonra bin bir parça oldu. İşte mutlu bir medeniyet olan Hristiyan Batı, gerçek bir ilim olan İslamî bilgileri aldıktan sonra bitmez bölünmelere daldı. Evet, bugünkü Müslümanlar, Batı bilimini kendilerine mal edeceklerine, bu müspet bilime karşı iflah olmaz bölünmeler yaşıyorlar.

5) Fakat Allah’ın sisteminde kaos ve anarşi yoktur. Bu ihtilaflar, imtihan ve gelişmek içindir. Nihai neticeleri ancak ahirette görülecektir. Evet, Kur’an’daki her cümle, adeta evrensel bir kanundur. Her dönemde o kanunlar az farklılıklarla yaşanılıyor.

94. Ayet: “İşte ey Muhammed, sen henüz imtihanını tam vermediğinden eğer sana indirdiğimiz bu bilgilerde şüphe içinde isen, senden önce Kutsal Kitapları okuyanlara sor! Kesinlikle sana gelen bilgilerin hak ve geliştirici olan Rabbinden olduğunu anlarsın. Sakın sakın, kuşku duyanlardan olma.”

95. Ayet: “Ve sakın sakın, Allah’ın bilgi ve belgelerini yalanlayanlardan olma! Yoksa mutlak olarak zarar edenlerden olursun.”

[Bu 95. ayet (19x5) 44 harfiyle materyalistlere bakıyor. Evet, 4 ve 44 sayıları maddenin ve materyalizmin sembolüdür.

Çağdaş Müslümanlar bu gibi bilgileri bilmediğinden ve Hz. Muhammed’i adeta bir tanrı olarak algıladıklarından, bir türlü firavundan kurtulamıyorlar.]

10/96. Ayet: “Rabbinin kelimesi (varlığı geliştirmek üzere yaratan Rabbinin yasa) kendileri hakkında belirlenmişler, kesinlikle inanmayacaktır. Çünkü onlar, kaybetmeyi hak etmişlerdir.”

Özetin Özeti: Demek Tevrat da Kur’an da doğruyu söylüyorlar. Musa, bazen firavun hanımı tarafından kurtuluyor. Bazen de kızı tarafından. Fakat Türkiye örneğinde, Kur’an’ın verdiği bilgi daha doğru çıkıyor. Demek bilgisiz din, hakikati göstermediği gibi, her zaman ve her yerde başa beladır.

27.09.2026/ Bahaeddin Sağlam

Öğretmen Murad’ın Sorusuna Cevap:

Gençler firavundan korktukları için mi iman etmişler Musa’ya? Ben bunu tam anlayamadım.

Molla Halil ala harfini maa manasında tefsir etmiş, buna göre meal, korkuyla beraber inandılar olur. Fakat ben li (için) manasında tefsir ettim. Çünkü ölmek için inanmak, imanı iptal etmez. Menfaat için inanıyor görünmek manasında gelmez. Ayrıca Kürtler genellikle Laik devletten korktukları için inanıyorlar, Müslüman oluyorlar. Zaten Musa, ayetin devamında eğer samimi inandıysanız, tevekkül edin, korkmayın diyor.

Eğer Molla Halil gibi ala harfini maa (beraber) manasında alsak ayetin manası şöyle olur: “Musa’nın kavminden sadece bazı gençler, firavun onları imanlarından caydırır korkusuyla beraber inandı.” Evet fitne öldürme manasına geldiği gibi dinden caydırma manasına da geliyor. (B. Sağlam)